

Det kan godt være, at det for nogen er en acceptabel, måske endda troværdig, pris at betale, at 11 pct. af de midler, som altså udbetales i strukturfondsstøtte rundtomkring til EU, aldrig skulle have været udbetalt; det er i hvert fald de ord, som Revisionsretten selv bruger. Det kan godt være, at det er noget, man bare må acceptere, og måske endda noget, som man synes er sådan hensigtsmæssigt, fordi man godt ved, at EU i øvrigt laver så meget skade rundtomkring, og så kan EU jo altid strø lidt gode gaver ud ovenfra og håbe på lidt tilsvarende, lidt opbakning, den anden vej fra. Man kan også være ligeglad med, at Revisionsretten bruger begrebet væsentlige fejl igennem hele det kapitel, som handler om landbrugsstøtten.

Men jeg er bare nødt til at sige, at vi altså ikke deler den tilgang til budgetdisciplin i Dansk Folkeparti. Var det sådan en engangsforsøelse, var det første gang, vi havde set, hvordan Revisionsretten retter en tordnende kritik af den måde, som EU formidler pengene på, så kunne man selvfølgelig overveje, at det var nogle enkeltstående forhold, som man måske ikke kunne gøre noget generelt ud af. Men det er jo ikke en enkelt gang, det er heller ikke kun anden gang. Det her er 14. gang, at Revisionsretten altså udtaler en sønderlemmende kritik af den måde, hvorpå Kommissionen og EU's institutioner i øvrigt forvalter midlerne.

Nej, siger en række af tilhængerne af EU så, det er skam slet ikke EU's institutioner, der er noget galt med, for alt, hvad der kommer fra EU, er rigtigt, det er godt, det er sandt, og det er ægte, så derfor må det jo være medlemsstaterne, som svindler, og som fejler. Men når det er EU, der udbetaler pengene, ville det så ikke være naturligt at sætte en blokade ind, at sætte nogle bedre krav op eller simpelt hen sige: I har svindlet de sidste 14 år, så nu får I ingen penge, før I beviser, at I ikke gør det til næste år? Jeg tror faktisk, det er den måde, man i hvert fald i det private erhvervsliv ville håndtere den slags sager på.

For 10 år siden valgte Europa-Parlamentet, i øvrigt også særlig accentueret af et europaparlamentsvalg, der var lige på trapperne, at udtale sin kritik af Europa-Kommissionen, en kritik, som efterfølgende førte til, at den måtte træde tilbage og selvfølgelig tage ansvaret for det omfattende morads, der prægede budgetterne. Dengang var det ca. 5 pct. af regnskabet, som var fejlbehæftet; 5 pct. førte til Kommissionens fald, førte til det, som vi grundlæggende i Dansk

Folkeparti mener burde ske, nemlig at de ansvarlige skal fyres og nogle mere hæderlige folk skal sættes ind.

Hvis vi så ser på, hvordan niveauet for uregelmæssigheder er i dag, må vi jo altså bare med stor forbavselse konstatere, at det stadig væk ligger på den forkerte side af 5 pct. Men nu finder medlemmerne af Venstre, nu finder medlemmerne af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti og alle de hæderlige folk, som helst lukker øjnene, hvis der kommer noget, som ikke er alt for positivt, fra EU, overhovedet ikke, at der er nogen problemer. Næh, der er tværtimod fremskridt, det går meget bedre; for hvis vi 14 gange i træk får at vide, at det hele er skidt, så kan vi jo altid folde hænderne og håbe på, at alting til næste år er meget bedre. Jeg er bare nødt til at sige, at den forventning deler vi ikke i Dansk Folkeparti. Og derfor må man sætte hårdt mod hårdt; så må man gøre noget drastisk. Og selvfølgelig er det et drastisk skridt at sige, at vi vil stemme imod EU's regnskaber, men det er og bliver det eneste rigtige.

Alene på strukturpolitikken svindles der – eller i hvert fald er der uregelmæssigheder – for 30 mia. kr. i det seneste regnskab. Det kan være et tal, som sådan er svært at holde op, jeg ved ikke rigtig, hvad man skal stille det op imod, men hvis man går ind og ser på nogle af de større investeringsprojekter, som vi i Danmark har gennemført her i nyere tid, kan man konstatere, at 30 mia. kr. rent faktisk er nogenlunde, hvad der skal betales for at få både en Storebæltsbro og en Metrocityring. Det er altså ikke helt ligegyldige summer. Det er faktisk enormt store midler, som de ikke kan redegøre for, og som man åbenbart her fra folketingsflertallets side er ligeglad med at de ikke kan redegøre for.

Kl. 16:42

Så er der nogen, der siger: Men hvad så i EU-systemet – det kan jo ikke være rigtigt, at alle bare dækker over hinanden, og at alle har en interesse i, at ingen ved noget som helst; det kan jo ikke være rigtigt, at der i et organ i en moderne verden, som har så meget magt over medlemslandene, ikke er nogen, der råber vagt i gevær? Det er det heller ikke; der er flere, der råber vagt i gevær, senest faktisk en dansker, senest Marta Andreasen, som for et par år siden var ansat som chef for Europa-Kommissionens regnskabsafdeling, trods alt en relativt høj position i EU-systemet. Hun udtalte til BBC, og jeg citerer med formandens tilladelse: